

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput I. Iis etiam, qui in virtutis studio non parùm profecerint, eam occupationem utilem atque necessariam esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

P A R S I.

*In qua præmittuntur incitamenta quedam ad se-
riam atque constantem circa Iesum crucifixum
exercitationem.*

C A P V T I.

lisetiam, qui in virtutis studio non parùm pro-
fecerint, eam occupationem utilem atque
necessariam esse.

§. I.

Quorundam in hac materia minùs probanda persuasio.

PRius quàm ad illud, quod hac pri-
mâ parte faciendum suscepi, aggrediar; ut
certa nimirum incitamenta proponam, qui-
bus ad assiduam divinæ passionis memoriam,
amorem, studium, imitationem extimule-
mur: amolienda nobis est hoc loco falsa
quædam, & (uti arbitror) in via spiritûs non parùm nociva
nonnullorum persuasio; qui frequentem illam, quam com-
mendamus in hoc opere, circa Christum passum, aut omni-
no circa sacram ipsius Humanitatem, exercitationem, eorum
tantùm arbitrantur esse propriam, qui spiritualem vitam mo-
dò aggressi, in ea rudes adhuc & imperfecti sint; quos utique
convenit principiò mentem informatam ac depictam habere
sanctis vitæ Christi ac passionis ejus imaginibus; earumque
virtu-

A

virtu-

virtutum exemplis, quæ nobis in sua Humanitate exhibuit, sensim ad majora ac diviniora provehi.

Qui verò jam paulùm ultra communem ac vulgarem virtutem progressi sint, aut in gradu aliquo perfectionis Christianæ constituti, hos jam non in istis Humanitatis Christi exercitijs, sed in sublimibus atque arcanis ipsius Divinitatis mysterijs esse distinquendos. Imò his potius expugnandas esse ex animo (quoad fieri poterit) universas, non modò ceterarum rerum corporearum, sed ipsius quoque Humanitatis Christi imagines; eò quòd & illæ impedimento sint, ad illud (ut Bernardus appellat) theoreticæ contemplationis arcenum, & intimam cum Divinitate conjunctionem aspiranti.

Serm. 23.
in Cant.

Nempe sacram Christi Humanitatem assidue habere præ oculis, complecti membra, palpate vulnera, & dulcibus circa hæc tenerisque sensibus affici; etsi ipsum id quidem & sanctum sit, nescio quid tamen carnale sapere: hisque occupatam hominis mentem ita teneri; ut ne omnibus denique exuta rerum corporatarum simulacris, nudæ adhæreat incommutabili veritati.

Compertum id S. Bernardo, viro (si quis alius) earum rerum experientissimo, qui quodam sermone planè ac disertè pronuntiat: istius modi, erga Christi carnem occupatum & defixum amorem, quo quis videlicet Christo passio pie compatitur, compungitur & movetur facile ad memoriam eorum quæ pertulit, atque istius devotionis suavitate pascitur, carnalem esse quodammodo; illius nimirum amoris respectu, quo non tam Verbum caro sapiat, quàm Verbum sapientia, Verbum justitia, Verbum veritas, &c. Ut proinde ei, qui meliora charismata æmuletur, omittendus sit ille quasi carnalis amor, & ad spiritalem divinioremque aspirandum: quemadmodum ait Apostolus: *Et, si cognovimus secundum carnem Christum: sed nunc jam non novimus.*

Serm. 20.
in Cant.

2. Cor. 9.

Et sa-

Et sanè nisi hæc circa Christi Domini Humanitatem occupatio, subtiliori ac puriori Dei contemplationi impedimento esset, non præciperent Theologiæ mysticæ Magistri ei, qui ad intimam contemplationem, & mysticam cum Deo conjunctionem admissus sit, exinaniendum esse fundum animæ, & deponendas esse omnes etiam rerum sanctorum imagines, & nudo atque indepicto intellectu, sive ab omnibus aliarum rerum formis vacuo, in suprema quadam nuditate ac paupertate spiritus, & omnium animæ facultatum silentio, ipsi Divinitati sinè medio adhærendum. Quos inter Ludovicus Blosius in præclara sua Institutione spirituali accuratè admonet; in actu mysticæ intimæque unionis cum Deo, destinandas quaslibet sanctas cogitationes & imagines, & memoriam quoque Dominicæ passionis deponendam: quòd hæc etiam medium aliquod constituat inter animam & Deum. Testaturque hoc ipsum experta B. Angela de Fulginio: sese videlicet in suprema extasi, & intimo lumeni boni complexu positam, non jam amplius meminisse Humanitatis Christi, aut ullius rei quæ formam habeat, sed simplici quodam intuitu (ut ipsa agebat) omnia videre, & nihil videre, solitam. Quo modo etiam docet B. Albertus Magnus, hanc esse hominis in hac vita subliorem perfectionem: *ita Deo uniri, ut tota anima cum omnibus potentijs suis & viribus in Dominum Deum suum sit collecta, ut unus fiat spiritus cum eo, & nihil meminerit nisi Deum, nihil sentiat vel intelligat nisi Deum, & omnes affectiones in amoris gaudio unita, in sola Conditoris fruitione suaviter quiescant.* Denique disertè tradunt nonnulli, ei qui ad Deum aliquantò propius accesserit, omittendam esse passionis Christi ejusque vulnerum, commentationem, neque jam (ut ajunt) de plagis ostiarijs cogitandum; quòd illud jam, saltem ex parte, affectus sit, quò illa conducit circa sacram Christi Humanitatem assumpta exercitatio.

Cap. 121

Vit. c. 6.

De adhar.

Deo c. 3.

De myst.

theol. c. 3.

p. 3, apud

Bonav.

23. q. 82.
a. 3. ad 2.

Quamobrem præclare etiam Doctor Angelicus: *Quæ pertinent ad Christi humanitatem* (inquit) *per modum cuiusdam manuductionis maximè devotionem excitant: cum tamen devotio principaliter circa ea, quæ sunt divinitatis, consistat.*

Philip. 3.

Aliæ nimirum sunt perfectorum propriæ, aut eorum, qui jam ad perfectionem propiùs aspirant, aliæ incipientium aut lentè adhuc proficientium exercitationes. Pœnitentiæ luctus, compaſſionis lachrymæ, mortificationis horror, quotidiana crucis studium, sancta & principiò opportuna sunt exercitia, sed velut tyronum atque imperfectorum in via spiritûs rudimenta: quibus ubi quispiam temporis aliquid, sub ipsa initia dependerit, porrò pergendum est, & ad altiora ac diviniora aspirandum. *Quæ retro sunt* (inquit Paulus) *obliviscens, ad ea verò quæ sunt priora extendens me ipsum.* In simplici ad Deum adhæſione, in amore puro ac defæcato, in rerum omnium corporalium ac sensibilibum transgressu, posita est animæ perfectio. Neque dubium esse potest, quin nudi ac puri amoris actus unicus sæpe pluris sit in oculis Dei, quàm centum impuri atque permixti, aut quàm plures alij, ex genere suo, naturæ aut notæ inferioris. In istis igitur nobilissimis ac divinissimis actibus singulariter exercendus est animus, in his studium omne ponendum, omnis industria collocanda.

Itaque & eos hoc loco audire videor, Christi crucifixi studiosum ascetam in hunc ferè modum compellantes: Quid usque langues circa infima, & in his quæ pridem esse te prætergressum oportuit, quasi rei summa in illis sit, tanto studio occuparis? In istius jugi summo vertice, in ista luce, in puro illo, quem vides, æthere situm est bonum tuum: & tu circa pedem montis oberras, & directo calle omisso, quo brevi tanquam compendio ad summa quæque possis eniti, eò per ambages, obliquosque flexus, & devios tramites contendis, & longo labore, non magno operæ pretio, circum-

circumversando & circumflectendo lassaris. Assumat denique anima tua pennas aquilæ, & sanctâ quadam libertate spiritus, trans omne quod divinitus non est, evecta, introeat in potentias Domini, & per mysticam adhesionem complexumque intimum, unus cum Deo spiritus effecta, prægustare incipiat Sanctorum in cœlo beatas delicias; qui utique nullis impressi formis istorum sensibilium, nullis cujusvis creatæ rei imaginibus occupati, intimè ipsi Divinitati & absque ullo modo adhærescunt. Sic illi.

Quorum oratio quid veri aut probi habeat, quid è contrario falso affine involvat, insequentibus disquirendum est: si id modò præfatus fuero; me dum unicuique hominum generi contendo necessariam esse seriam atque constantem circa Christum crucifixum exercitationem, nollem id præfidenter intelligi, de hac speciali à nobis tradita animæ devotæ occupatione; (quippe quam, plusculis levioribus ac minutioribus exercitijs constantem, in tyronum duntaxat gratiam, atque minùs in via spiritus exercitatorum conscribimus, aut eorum sanè quorum ea palato arriserint) sed quòd universè ad perfectionem, aut intimam cum Deo adhesionem aspiranti, aliqua circa IESU Christi passionem exercitatio assumenda & retinenda sit, verùm hæc vel illa pro cuiusq; genio, & cuiusque statui aut conditioni accommodata.

§. 2.

Aspirandum non esse ad contemplationis quietem, nisi per assiduam Christi patientis meditationem atque imitationem.

Sacratissima Christi Humanitas, sive eorum quæ dulcis Redemptor noster in carne gessit aut passus est, studiosa & crebra meditatio, ostium est quo introcatur ad ipsius divinita-

nitatem: neque temerè quisquam ad sublimem aliquem, contemplationis gradum ascendit, nisi qui se diu ac diligentè in Christi vita ac passione exercuerit. In quo pronuntiato ita generaliter posito, non arbitror ullum relictum esse controversiæ locum. Hoc quippe velut uno ore tradunt vitæ spiritualis magistri, etiam ij qui de Theologia mystica, (ut appellant) scripsere. Qui etiam illa Christi verba Ioannis 10. cap. *Ego sum ostium: per me si quis introierit, salvabitur, & ingredietur & egredietur, & pascua inveniet*; in hunc ferè sensum accipiunt: quasi quis per Christum ingrediarur, dum per mysteria Humanitatis ejus, ad simplicem quandam Divinitatis ejus contemplationem adducitur; egrediarur autem, dum vitæ ac mortis illius sanctissimis exemplis informatus, ad sancta opera virtutumque actiones descendit: & ita vitalia pascua, plenamque animæ satietatem invenit. Proferamus istorum Doctorum locos nonnullos, ex quibus certius eorum sententia dignoscatur. B. Albertus magnus, eo ipso libro qui suprâ laudatus est, alceram informans & manu ducens ad supremam cum Deo adhæsiōnem, ei sic præcipit inter cætera: *Deinde se totum intra se recipiat, nec aliud unquam objectum mente attendat, quàm Iesum Christum vulneratum; sicque per eum in eum, id est, per hominem in Deum, per vulnera humanitatis ad intima divinitatis sue, sedulò & obnixè contendat.*

*De adhar.
Deo c. 2.*

*Marg. spir.
p. 1.*

Ioannes Thaulerus à Blofio relatus ita loquitur: *Planè proxima purissimæque ad Deum pertingendi via hæc est; ut quis cum ingenti amore & gratitudine, Salvatoris intra se conversationem passionemque circumferat, atque illam moribus & vitâ, intus & foris exprimere curet, &c.* Et postea: *Neque enim aliquis (subdit) ad contemplationis quietem tutò aspirat, nisi via ista gradiatur. Nam Christi divinitas in illius humanitate abscondita est; & humanitas via quedam & janua est pertingendi ad divinitatem: sicut ipse Christus testatur, dicens: Ego sum*

sum via. Et rursum: Ego sum ostium: per me si quis introierit, salvabitur; & ingredietur in divinitatem, & egredietur in humanitatem meam; & utrobique pascua aeternae viriditatis, pulchritudinis atque felicitatis inveniet.

Ipse autem Blossius in eundem sensum ac poene verba idem inculcat frequentissimè. In speculo quippe spirituali ita loquitur: *Humanitas Christi via & janua est, quæ ad divinitatem pertingitur: nec aliquis ad sublimioris contemplationis quietem divinamque unionem tutò aspirat, nisi virtutes Christi sanctissimas diligenter imitari, & amabilem humanitatis ejus imaginem, animæ suæ per devotam imitationem imprimere conetur.* In tabella autem spirituali: *Ante omnia (inquit) recolles gratâ mente, illa quæ pro te fecit ac pertulit clementissimus Iesus, & imitaberis pro modulo tuo sanctissimas virtutes ejus. Sanè, nisi tu amabilem humanitatis Christi imaginem, per devota exercitia & humilem imitationem, studueris animæ tuæ imprimere, frustra ad divinitatis ejus eximiam sapidamque cognitionem aspiras: nam humanitas vera via & janua est ad divinitatem.* Quibus similia crebrò repetit in alijs suis opusculis, nominatim in aurea illa institutione spirituali; qua inferiùs nonnulla delibabimus. Idem apud eundem docet Joannes Rusbrochius, & alij.

Estque illud hoc loco commemorabile, quod de Henrico Sufone, ex Ordine sancti Dominici viro sanctissimo, in ipsius vita proditur: cum sub initia spiritualis vitæ, sublimiorum quæ ad ipsam divinitatem pertinent, commentatione unice teneretur, reprehensum ab ipso Deo esse, quod his adeò insisteret, prætermisâ Filij Dei passione, cum tamen hæc sit ostium, per quod ad illa introeatur. Quapropter postea tum suo edoctus experimento, tum ipsâ dictante aeternâ Dei sapientiâ. scripsit: *Compendiosissimam viam ad salutem & perfectionem, esse contemplationem & amorem Christi patientis & attriti in humanitate.*

Verun-

Veruntamen plus audeat Seraphicus Doctor Bonaventura, qui eum alibi non semel ut receptum dogma posuisset; per ostium Humanitatis Christi intrandum esse ad ejus Divinitatem; demum in stimulo divini amoris eò prorumpit, ut dicat: *Quicumque ad contemplationis quietem & dulcedinem, nisi per illud ostium voluerit intrare, furem se reputet & latronem.* Nimirum ut si invito Deo in ejus bona ac dona involet, aut ea saltem alio titulo aut modo; quam ea Dominus donare intendat, usurpet.

Id igitur hoc loco ante omnia constitutum sit, & pro certo habendum: sanctissimam Christi Humanitatem in sensu quem proposuimus, viam esse ad ejus Divinitatem; & (si de consuetra loquamur Dei providentia) neminem ad præclarum aliquem divinæ, seu contemplationis, seu unionis amorisve mystici gradum admitti, nisi qui antea in Christi vita ac passione commeditanda, ejusque divinis virtutibus imitatione exprimendis, multum studij atque operæ posuerit. Quippe quemadmodum, ex universè recepto principio, ab imperfectis ad perfecta procedimus, & ab corporalibus ad incorporea, ab sensibilibus ad intelligibilia, gradum facimus: ita per humana Salvatoris nostri ad ejus divina traducimur. Et, cum eadem via perinde serviat ultro citroque comitantibus; velut Divinitas ad nos per Christum, sive per sacratissimam ejus Humanitatem ineffabili modo descendit: sic nos per eandem ad ipsum Deum ascendere, & facili foelicique compendio, ad ipsam in sese Divinitatem degustandam reduci quodammodo debemus.

§. 3.

Non solis incipientibus aut imperfectis eam occupationem commendatam esse debere.

Quamobrem quicumque spiritualis esse desiderat, & ad gradum aliquem Christianæ virtutis ac perfectionis pertinge-

tingere; is sese sedulò circa Christum crucifixum occupet, & in ejus vita ac passione exerceat: certus eam artem atque studium (si quis id seriò constantèrque sequi instituat) sectatorem suum ad supremam statùs Evangelici absolutionem ac perfectionem rectà conducere.

Quòd si quemquam Deus sibi propiùs adjungere, atque ad sublimem contemplationis gradum provehere decrevit; is ad eò sciat sese hac ratione regiam ac tutam eò perveniendi viam insistere; & cùm tempus fuerit, non labore suo, sed proprio Dei beneficio, aliùs sublevandum ac provehendum esse. Sin autem in gradu inferiori statùque communi relinquendus est, pergat is proinde in arrepto studio, atque in jam suscepta Christi crucifixi disciplina; eòq; pacto ad summam Christianæ vitæ, eamque solidam atque germanam perfectionem nitatur, quam satis constet in excelsis potiùs heroicisque virtutibus, atque in primis in amore Dei casto, puro, forti sitam esse, quàm in Dei donis singularibus & extraordinarijs, aut quamlibet sublimi rerum divinarum contemplatione. Nulla autem est Christianæ virtutis excelsitas, cujus non præclara atque efficacia documenta eluceant, in Domini nostri passione.

Cùm & alioqui res magni sit plena periculi, sive ultro sese in Sponsi cœlestis intimam familiaritatem ingerere, sive ad eam sanè vià aliã, quàm exactã virtutum Christi crucifixi imitatione grassari.

Quare neque ijs, qui gradum aliquem sive perfectionis Evangelicæ, sive etiam divinæ econtemplationis assecuti sint, eam circa Christum crucifixum occupationem omittendam esse, etiam paulò antè à nobis proposita mysticorum Doctorum svadet autoritas: quando eis præsertim convenit, per Christum ingredi atque egredi, quemadmodum illi exposuere.

Cæterum, quæ strictim ac breviter præsentis paragrapho

B

dixi-

diximus, consequentibus capitibus paulò explicatiùs tradenda sunt. Nam cùm non parùm sit periculi, ne contraria persuasio nonnullis imponat incautiorebus, eosque prætentâ præstantioris boni specie, à recta via perfectionis abducatur; placuit rem omnem operosiùs discutere, & istam, tanquam asceticam prolusionem præmittere; in qua, contra quam nonnulli volunt, efficaciter (nì fallor) demonstrabitur; assiduam animi circa Christi vitam ac passionem occupationem, & incipientibus viam spiritùs, esse omnino necessariam, & proficientibus studiosè retinendam, & perfectis quoque, atque (si ita vis) ad sublimem etiam Dei contemplationem unionemque mysticam evectis, non esse penitus abijciendam.

C A P V T II.

Passionem Christi piè recogitatam, ad divini amoris perfectionem suam contemplationem adducere.

§. I.

Passionem Christi piè meditationi subjectam, cujusvis sancta affectionis materiam præbere.

Primo igitur loco illud generatim ponatur: nullam esse sanctam affectionem animi, nullum quamvis præclaræ & excellentis virtutis exercitium, ad quod contemplantis cor non permoveat, piè recogitata passio Salvatoris. Quemadmodum enim (ut eleganter disputat S. Cyrillus Ierolymitanus) veris tempore una pluvia in terram descendit, & rosam quidem rubram efficit, album lilium, purpureum hyacinthum; & sic pro variâ cujusque plantæ conditione, in varios succos, colores, odoresque vertitur: ita una passionis

C. 9.